

“Dat waren mooie verhalen, maar twintig tot vijftwintig procent van de ingenieursbureaus is bezig om te vallen. wanneer val jij?”

De bitterballen liggen nog net niet in het vet en de wijn staat al koud. “Enne... oh ja,” Cees Vingerling, commercieel directeur bij Rabobank Voorne-Putten Rozenburg en zoals altijd de presentator van de goedbezochte inspiratiebijeenkomsten zou het haast vergeten te vermelden, “het is toch maar weer de Rabobank die het vandaag faciliteert.” De mannen en vrouwen in de zaal kunnen er om lachen. Zij weten ook wel dat naast de frisse ideeën, dito sprekers en het netwerken achteraf de bijeenkomsten toch vooral ook een koestering van het oranjeblauwe gevoel zijn. Oranje dat staat voor menselijke en maatschappelijke betrokkenheid. En blauw voor ondernemerszin, innovatie en resultaatgerichtheid. En tussen die twee zit steeds een balans. Dat zie je terug op het podium én in de zaal.

bij als eerste van de vier het spits af: “Wij staan voor: Niet meer, maar minder. Niet meer, maar beter. En niet meer, maar anders...” Even blijft het stil aan de andere kant van de tafel. Andries, rap van de tong, grapt dan maar: “Okee, maar even overnieuw. Concreet! Leg é s effe uit.” Sandra’s betoog over het communicatievak, dat op dit moment in lastig vaarwater verkeert, heeft even een aanloop nodig. “Schiet es op,” geint de EO-presentator richting haar. “Ja, ja, ik wil nu de bocht gaan maken,” stelt ze hem gerust. “Laten we elkaar in deze periode niet het mes op de keel zetten, maar gewoon recht in de ogen blijven aankijken, zodat we ook de komende jaren zaken kunnen blijven doen. Maar laat wel je gezicht zien, want zaken doen zonder je te profileren is als knipogen naar een meisje in het donker.”

de twee nieuwste en hoogste torens van Spijkenisse. Ook geeft IOB handen en voeten aan het gebouw van De Levende Steen Gemeente, dat volgend jaar in Spijkenisse verrijst. “Dat waren mooie verhalen,” grijpt de gebarende Andries in, “maar twintig tot vijftwintig procent van de ingenieursbureaus is bezig om te vallen. Wanneer val jij?” Van der Bom pareert de suggestie: “We vallen niet om, integendeel wij groeien. Het gerenommeerde architectenbureau Van Egeraat dat begin dit jaar failliet ging, hebben we begin dit jaar uit de brand geholpen. Samen zijn we een nieuwe B.V. gestart, die toevallig vandaag, gecertificeerd is.”

KNEVEL & VINGERLING

Het gelegheidsduo Knevel & Vingerling leidde op informele wijze het rondetafelgesprek in, waarin regionale ondernemers de gelegenheid kregen om hun mening te geven over actuele ontwikkelingen binnen hun vakgebied. Sandra Jacobs, commercieel directeur van PICARD, alsmede uitgever van Invité Magazine,

EEN BEHOORLIJKE STEEN

Jaap van der Bom is oprichter en directeur van IOB. Als een van de grotere ingenieursbureaus in Nederland draagt hij toch een behoorlijke steen bij aan de uitstraling van onze regio. Met een klein budget realiseerde zijn bedrijf Sporthal Den Oert en verzorgde het de constructieberekeningen voor Rokade,

BUSINESS IN BRIELLE EN BERNISSE

Rhijn Broesterhuizen onderneemt al bijna dertig jaar: “Ik heb nooit de ambitie gehad om groot te willen zijn. Wat ik wel doe is dat ik mijn kansen spreid. Ik heb natuurlijk Jenka Bedrijfsmakelaardij en Business Center Geuzenstaete in Brielle.” Vastgoed is voor Rhijn gesneden koek. Het hoge serviceniveau dat hij biedt was voor de gemeente Brielle aanleiding om hem te vragen om het nieuwe Brestheater te vermarkten. ➡

RABOBANK INSPIRATIEBIJENKOMST: *geLd, passie en geLuk*

“twee keer was Het MIJN moeder”

MET ONDER ANDERE FATIMA MOREIRA DE MELO, ANNEMARIE POSTMA EN ANDRIES KNEVEL OP DE UITNODIGINGSFLYER WAS HET NIET DE VRAAG OF THEATER DE STOEP ZOU VOLLOPEN, MAAR HOE SNEL. RUIM DRIEHONDERD GELUKKIGEN WAREN ER DEZE EDITIE, DE TWAALFDE ALWEER, BIJ. VOOR HET EERST ZORGDE DE RABOBANK INSPIRATIEBAND VOOR HET MUZIKALE INTERMEZZO TUSSEN DE VERSCHILLENDE ONDERDELEN. EN ER WAS SPRAKE VAN DRUMMERSJEUK BIJ DE GASTHEER, DIE ZICH TIJDENS HET OPTREDEN VAN ‘RISING STAR’ KIM HOORWEG NIET MEER KON INHOUDEN...

Tekst: Harold Joëls
Fotografie: Fairview-Images

“Of het nu gaat om 6 vierkante meter of 6000, vele kleintjes maken 1 grote.” Op de vraag of vastgoed op dit moment pijn doet kan Rhijn kort zijn: “De huurprijzen zijn gestabiliseerd. Wat ondernemers verkeerd doen is op de groei kopen. Je kunt - vooral nu - beter klein beginnen en dat uitbouwen.” Het seintje van de floor-manager is aanleiding om de laatste gast te introduceren: Marnix Trouwborst, wethouder bij Gemeente Bernisse en daarnaast eigenaar van Carbonclean. “Kansen? Het stikt ervan. Het mooie van het wethoudersvak is dat je er toe doet. Het is verslavend, waardoor ik te weinig tijd heb voor mijn eigen bescheiden clubje. Dat is eerder leuk om erbij te hebben.” De laatste jaren bij de gemeente getuigen van visie:

vriendinnetje op hockey. Haar sportieve successen zijn ongekend; ze won zo ongeveer alles wat er te winnen viel. Na de Spelen in Peking was de koek op, letterlijk. “Ik zat tegen overspannenheid aan en kon niet meer de motivatie opbrengen om te hockeyen voor HCR.” In januari hakte ze de knoop definitief door en beëindigde ze haar topsportcarrière. Dat was ook voor de Rabobank aanleiding om een volgende stap te zetten in de campagne-lijn. Het meest trots is ze op de commercial in Portugal. “Die set, dat oude loodsje, een gesprek in mijn vaders’ taal... dat was een écht filmpje.”

Op dit moment wil Fatima tijd inruimen om te kijken wat ze wil. Dingen uitproberen. “Voor mijn gevoel kon ik niet meer leren,” zegt ze, “als je

netjes en beschaafd zijn?!” Toch siert het de blondine, want het zegt veel over haar. Dat ze gedreven is tot op het bot, brutaal, perfectionistisch en oprecht. Eigenschappen die een goede coach ook moet hebben. “Een coach moet niet populair en leuk willen zijn. Dan verlies je het respect.” Slim en vooruitziend als ze is zorgde ze er ook voor dat ze naast het hockey haar studie rechten afmaakte. Niet dat ze er een toekomst in ambieert overigens. “Het is geen passie van me, hooguit dat ik graag doortastend wil discussiëren.”

TEEK IT THE WAY IT IS

Vervolgens interviewt Thekla van der Weerd haar goede klant Annemarie Postma. Haar verhaal is bizar. Van de ene op de andere dag kon Annemarie nooit meer lopen. Elf jaar was ze pas. En gebeten door een teek. In plaats van dat haar wereld instortte, leerde ze haar ‘nieuwe leven’ accepteren. “Vorige week vierde ik nog dat ik dertig jaar in een rolstoel zit,” vertelt ze met een glimlach. “Wat is dat nu, dat alles altijd beter moet worden,” gaat ze verder, “zoals ik ben is zeker niet goed

genoeg, dacht ik. Ik wilde leren leven, niet leren lopen!” Ze vertelt dat ze als puber naar het Gymnasium wilde, in plaats van naar een speciale opleiding voor minder validen. “Ik wil het zei ik,” weet ze nog te herinneren. Het lukte. Ook vertelt ze dat ze op een blauwe maandag besloot model te willen worden. “Ik heb foto’s opgestuurd,”

vertelt ze haar hoofd met haar handen kaderend, “en werd uitgenodigd. Toen ik bij het bureau aankwam moest ik wel met mijn kont de trap op. Dat was even slikken. Maar zo kan het dus ook dachten ze bij het bureau.” Annemarie veranderde niet haar doel, maar de weg. Haar gedachten en waarden over het leven, besloot ze te combineren

met haar schrijftalent. Inmiddels heeft ze een aantal succesvolle boeken op haar naam staan, schrijft ze columns en verzorgt ze interviews en artikelen. Maar vooral is ze een bringer van positivisme. “Wat is nou geluk? Een gelukkig leven is een interessant leven. Ik denk nooit in helaas. Acceptatie is de schoonheid om werkelijk laten zien dat er geen probleem meer is.”

VERFRISSEND KNEVEL

“Ogen dicht. Denk eens na. Wie maakt voor u het verschil? Bent u erop ingesteld dat u voelt of ziet: daar kan ik het verschil maken? Dat het nét wel of nét niet goed gaat. Bij mij was het twee keer mijn moeder die me raad gaf. Van haar heb ik zoveel geleerd. En ook van haar daden er omheen. Twee keer was zij het.” Andries Knevel staat inmiddels achter de catheder. Voor hem zo kenmerkend gebarend. Niet vingervijzend, eerder ontvangend. Luchtig. Hij worstelt vooral met het dilemma geld en geluk en de belezen presentator citeert en quoteert in zijn verhaal dan ook graag. “Ik heb de NRC van afgelopen zaterdag even opengeslagen. ➔

“een coach moet niet populair en leuk willen zijn. dan verlies je het respect.”

“De participatie van bedrijven op bestuursniveau mis ik wel eens. Met name op het moment van het ontwikkelen van een toekomstbeeld. We ontwikkelen nog volop en varen een behoedzame koers op het vlak van recreatie en woningbouw. Ik word letterlijk wakker geheid, dus ik weet elke morgen om 7 uur hoe de vlag erbij hangt.”

DAT OUDE LOODSJE

“Jou ken ik van gezicht,” zegt Andries terwijl hij Fatima Moreira de Melo de hand schudt, waarop de ex-hockeyster zich niet uit het veld laat slaan: “Ik ken jou ook... van televisie!” Haar vader is Portugees, maar ‘Faat’ is in Nederland geboren. Ze groeide als enig kind op aan de Rotterdamse Pleinweg. Op zesjarige leeftijd mag ze met een

topsport vergelijkt met zakendoen - ik ben ook zelfstandig ondernemer - moet je altijd de intrinsieke motivatie hebben om beter te worden. In mijn hockeycarrière veranderde ik op een gegeven moment van linksvoor naar de mid-mid positie. Naast doelgericht zijn, moest ik toen ook het spel verdelen en lijnen uitzetten. Een leidinggevende moet dat ook willen. Onze coach vroeg wel eens aan ons: wat willen jullie? Wat denken jullie? Hij had de strategie natuurlijk allang bepaald, maar toch gaf hij ons het gevoel dat we mee konden denken. Dat is een trucje, maar het werkt wel.” Fatima is niet van het sociaal wenselijke gedrag. “Ik kan ongelooflijk schelden. Als ik een Euro zou moeten betalen voor elke keer dat ik “kut” zei, had de Rabo me eerder moeten sponsoren. Alsof vrouwen

Die stond bol van koersverliezen, beursperikelen, targets, winst, competitie, enzovoort,” begint hij, “Sarkozy verwoordde het mooi: economie en geld zijn doelen geworden en geen middelen meer om andere dingen te doen. In plaats van ‘wie bent u?’ is de vraag tegenwoordig ‘hoeveel heb ik?’ Natuurlijk, ook ik ervaar de zuigkracht van het geld,” steekt hij zijn hand in eigen boezem, “ maar voor een gematigd kapitalistisch systeem moet er een grote rol voor de overheid weggelegd zijn om marktimperfecties te bestrijden. Dit zegt professor doctor.JJ. Graafland van de Universiteit van Tilburg” Andries verbijt zich: “Hij werd weggehoond.”

DE PARADOX

Lord Richard Layard, hoogleraar economie en oud-topadviseur van de regering-Blair, promoveerde op de korrelatie tussen geld en geluk. En wat blijkt? En dat wisten we natuurlijk al lang, hoe meer men verdient, we worden niet meer gelukkig. Het kantelpunt ligt bij anderhalf keer modaal. Dat is ook in lijn met de Easterlin Paradox. Volgens Easterlin (jaren '20, vorige eeuw), zijn rijke mensen binnen een samenleving gelukkiger dan arme mensen, maar zijn rijkere samenlevingen gemiddeld genomen niet gelukkiger dan armere samenlevingen. Verklaring: niet het absolute, maar het relatieve inkomen is belangrijk. Iemand is niet gelukkig als ie veel heeft, maar als ie meer heeft dan de buurman, dat idee. “Die uitgaven

aan de top. Huizen met 30 kamers. Boten van 180 meter. Waarom?” slingert Andries de zaal in. “Anders ben je een loser. Wat een flauwekul. Volgens Layard bestaat geluk uit goede intense relaties, gezondheid, een leuke baan, harmonische verbindingen in het gezin, goede sociale contacten, vertrouwen, geloof, eigen moraal en het doen van vrijwilligerswerk. Meer het gevoel van: Ik ben er, ik ben in balans en het gaat goed met mij. Wat onze doelen zijn? Wat ons motiveert? Wat onze passies zijn? En waar krijgen we energie van? We zijn sociale dieren, nu is het moment om het organische in verbinding te brengen.”

aanleiding om toe te geven aan zijn kriebels. “Ik hield het niet meer,” verontschuldigt hij zich aan haar en de zaal, “maar ik kan mooi zeggen dat ik - als je later wereldberoemd bent - bij je heb gedrumd.” Kim schiet in de lach. En met het voor de situatie toepasselijke “You really got me” vervolgt ze haar intieme optreden.

Na de bijeenkomst is er nauwelijks een doorkomen aan in de foyer. Ergens achterin, tussen de borrelende en snackende zakenmannen en -vrouwen nipt een dame in ogenschijnlijke stilte van haar drankje. “U bent vast de moeder van Cees?” Glunderend

“Die uitgaven aan de top. HUIZEN met 30 kamers. BOTEN VAN 180 meter. WAAROM?”

TAMTAM

De slotact is Kim Hoorweg. Op haar veertiende kreeg zij een platencontract aangeboden bij Universal Music, waarmee ze de jongste vrouwelijke artieste op Verve Records werd, het jazzlabel van dat concern. Inmiddels is ze twee jaar verder. Ze trad al op tijdens het North Sea Jazz Festival, in de Heineken Music Hall en met het Metropole Orkest. De eerste pianotonen waren voor Cees

knikt ze. Stiekum had ik het al gezien op haar naamplaatje. “Was hij altijd al een goede drummer?” Ze kijkt me lachend aan: “Och, Cees was altijd al op van alles aan het rammen,” zegt ze terwijl ze met haar handen op de tafel trommelt. Pa Vingerling, zonder badge maar met dezelfde looks als zijn zoon, gebaart naar zijn vrouw. “Wat nu al?” zegt ze, “laten we er nog één nemen en dan gaan we.”

